

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Είναι και οι μέρες πονηρές, αν και δεν είναι οι μοναδικές, λόγω και των αποτελεσμάτων των πανελλαδικών εξετάσεων, για να αρχίσουν οι εξαιρέσεις να κάνουν παρέλαση σα να ήταν ο κανόνας.

«Χωρίς φροντιστήριο πέρασε πρώτος/πρώτη στην τάδε σχολή».

«Μόνο με τη βοήθεια του σχολείου άριστευσε στις πανελλήνιες».

Και μετά τα σχόλια σε πηγαδάκια κάθε είδους και με οποιαδήποτε σύνθεση.

Παρέες στα πεζοδρόμια τώρα που έσφιξαν οι ζέστες, τραπεζάκια σε καφενεία μεταξύ σοβαρού, αστείου και τσίπουρου, οικογενειακές μαζώξεις του καναπέ μπροστά στην πλανεύτρα θόνη με Άρη ή χωρίς Άρη - σκέτη ολομέλεια δηλαδή- και πάει λέγοντας.

«Άμα το παιδί διαβάζει πολύ, τα καταφέρνει τελικά». Όχι απλώς μύθος αλλά **τεράστιο ψέμα.**

Αμέτρητες οι περιπτώσεις παιδιών που και πολύ διάβασαν και δεν τα κατάφεραν τελικά γιατί σε μία τρίωρη ψυχοφθόρα διαδικασία δεν έχουν όλοι τις ίδιες ψυχικές αντοχές ούτε την ίδια ψυχραιμία ούτε και τις ίδιες σωματικές αντοχές για να ανταποκριθούν με την ίδια αποτελεσματικότητα.

Να μην μιλήσουμε για την **υποκειμενικότητα στην βαθμολόγηση** των γραπτών ακόμα και για μαθήματα που θεωρούνται αδιαμφισβήτητης αντικειμενικότητας.

Είναι πολύ βολικό κυρίως για το ίδιο το εκπαιδευτικό και κατ' επέκταση το κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό μας σύστημα να προπαγανδίζουν για ξεκάρφωμα τέτοιες μεμονωμένες περιπτώσεις, καλύπτοντας έτσι τον κανόνα που είναι ξεκάθαρος και αδυσώπητος: **«Το εκπαιδευτικό μας σύστημα περιέχει ανισότητες και ταξικούς φραγμούς».**

Την ίδια στιγμή, δίπλα στον **«θρίαμβο»** του ενός ή της μιας μαθήτριας που διέπρεψε χωρίς φροντιστήρια στις ψυχοφάγες πανελλήνιες είναι και πολλές εκατοντάδες **«τραγωδίες»** μαθητών και μαθητριών που

αναγκάζονται **να δουλεύουν παράλληλα** με το σχολείο ή που δεν είχαν ποτέ το απαραίτητο κοινωνικό και οικονομικό υπόβαθρο για να μπορέσουν να ανταποκριθούν στον, τουλάχιστον, τριετή αγώνα κούρσας μέχρι στις εξετάσεις των πανελληνίων.

Χιλιάδες τα παιδιά που αν και είχαν βοήθεια πέραν του σχολείου δεν τα κατάφεραν να πετύχουν στις ανταγωνιστικές αυτές εξετάσεις και πολλές εκατοντάδες που απέτυχαν επίσης χωρίς καμία βοήθεια.

Οι όποιες εξαιρέσεις επιβεβαιώνουν τον κανόνα που θέλει τα παιδιά χωρίς βοήθεια να έχουν πολύ λιγότερες πιθανότητες να πάνε καλά στις εξετάσεις.

Αν κάτι δείχνουν οι εξαιρέσεις είναι πως η θέληση μπορεί να οδηγήσει σε κάτι που από πριν φαίνεται ακατόρθωτο.

Αναγκαστικά λοιπόν επανέρχεται στο προσκήνιο το ζήτημα της κατάρτησης των εξετάσεων για εισαγωγή στα πανεπιστήμια και της ελεύθερης πρόσβασης σε αυτά.

Όμως πάντα οι «εξαιρέσεις» αποτελούσαν και αποτελούν μια πολύ καλή αφορμή ώστε το σύστημα να προβάλλει τα «πλεονεκτήματά» του και να ρίχνει στάχτη στα μάτια του κόσμου.

Δύο μόλις χούφτες καπιταλιστών κατέχουν το μισό πλούτο της Γης.

«Μπορείτε να γίνεται σαν κι αυτούς», είναι το μήνυμα προς τους απανταχού εργαζόμενους και νεολαίους. Αρκεί να πατήσουμε επί πτωμάτων και να πουλήσουμε την ψυχή μας στην ισχύ και στο κέρδος. Αρκεί να ξεχάσουμε να είμαστε άνθρωποι και να μετατραπούμε σε τέρατα που ζούμε από την εκμετάλλευση και παράγουμε χρήματα. Όμως ακόμη κι έτσι, η αλήθεια είναι πως ή όποια δυνατότητα να γίνουμε σαν κι αυτούς εκμηδενίζεται από την μηδενική πιθανότητα να συμβεί κάτι τέτοιο, αν αναλογιστούμε τον πληθυσμό της Γης.

Αυτό δεν εμποδίζει σε τίποτα το σύστημα να βομβαρδίζει το μυαλό μας και τις συνειδήσεις μας με «αξίες» φανταχτερές και ελκυστικές.

Μας αναγκάζουν να βλέπουμε τα παλάτια τους, τις βίλες τους, τα κότερά τους, τα ελικόπτερά τους, τις πισίνες τους τροφοδοτώντας έτσι τη ματαιοδοξία μας και την κρυφή ελπίδα ότι ίσως μπορεί να τα αποκτήσουμε κι εμείς κάποτε όλα αυτά. Αν όχι, πάλι κερδισμένο θα βγει το σύστημα αν καταλήξουμε στο ακριβώς αντίθετο συμπέρασμα, δηλαδή στο ότι εμείς ποτέ δεν θα τα αποκτήσουμε όλα αυτά. Αυτά είναι για τους λίγους, τους έξυπνους, τους ικανούς.

Λες και όλα αυτά, οι ζάμπλουτοι του πλανήτη τα απέκτησαν με τον προσωπικό τους κόπο και την προσωπική τους προσπάθεια.

Είναι πολλές χιλιάδες εκείνοι που με τον ιδρώτα τους, το αίμα τους και τη ζωή τους δημιούργησαν όλη αυτή τη χλιδή που συγκεντρώθηκε σε ελάχιστους και που αντί να την διεκδικήσουν την θαυμάζουν εκστασιασμένοι.

Ευτυχώς όμως υπάρχουν και φωνές που είναι πάρα πολλές και που συνεχώς αυξάνονται οι οποίες ουρλιάζουν το αυτονόητο: *«Δικός μας ο πλούτος σας, δική μας και η χλιδή σας. Εμείς τα παράξαμε. Θα τα πάρουμε πίσω».*

Οι εξελίξεις είναι μπροστά μας, όχι για να τις παρακολουθήσουμε αλλά για να τις ζήσουμε.